

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

1^η ΗΜΕΡΙΔΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΔΙΔΑΚΤΟΡΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΝ

Παρασκευή 17 Μαΐου 2019,
09:30-17:00

Αμφιθέατρο Διδασκαλείου της Νέας
Ελληνικής Γλώσσας,
Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου

ΤΜΗΜΑ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ /
ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
www.ill.uoa.gr

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΗΜΕΡΙΔΑΣ

09:15: Χαιρετισμοί από τους:

Καθ. Γεράσιμο Ζώρα, Πρόεδρο του Τμήματος Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας, και
Καθ. Γεράσιμο Δ. Παγκράτη, Διευθυντή του ΠΜΣ «Ελληνοϊταλικές Σπουδές: Ιστορία,
Λογοτεχνία και Κλασική Παράδοση»

09:30, 1^η Συνεδρία

Προεδρείο: Καθ. Ιωάννης Τσόλκας – Αναπλ. Καθ. Αθανάσιος Μπλέσιος

Καρβούνη, Θηρεσία-Χαρούλα (ΥΔ), *Ο Τζάνι Ροντάρι και η επίδρασή του σε Ελλάδα και Ιταλία*

Κουντουρά, Καλλιόπη (ΥΔ), *Η δημιουργική σύλληψη και ο ρόλος της φαντασίας στην ιταλική σκέψη*

Φαρμάκη, Στυλιανή – Χαρίκλεια (ΥΔ), *Η Ελληνική Παλιγγενεσία και ο αντίκτυπός της σε Ιταλούς καλλιτέχνες μέσω της Ιταλικής λογοτεχνίας*

Χατζηκυριακίδου, Μαρία (ΥΔ), *Ερμητισμός-υπερρεαλισμός: ελληνοϊταλικές επιδράσεις. Η περίπτωση του Νίκου Εγγονόπουλου*

10:30-10:50 Συζήτηση

10:50, 2^η Συνεδρία

Προεδρείο: Ομότιμος Διευθυντής Ερευνών ΕΙΕ Τηλέμαχος Λουγγής – Επίκουρος

Καθηγητής Ιωάννης Παναγιωτόπουλος

Αυγέρου, Μυρτώ (ΜΔΕ), *Μύθος και Ιστορία στο έργο του Άγγελου Τερζάκη 'Η Πριγκηπέσσα Ιζαμπώ'*

Παπαγεωργίου, Δήμητρα (ΜΔΕ), *Ο θεσμός των Commissioni στο βενετικό κράτος της θάλασσας*

Ράπτης, Παναγιώτης (ΥΔ), *Από τη βυζαντινή κοινωνία, στη μεταβυζαντινή συντροφία. Οι ναυτιλιακές επιχειρήσεις στα βενετοκρατούμενα νησιά του Ιονίου Πελάγους (16ος - 17ος αι.)*

Καπετανόπουλος, Περικλής (ΜΔΕ), *Πόλεμος και Μνήμη: η περίπτωση του Γερμανού επιλοχία Reitzle Josef (1943-52)*

11:50-12:10 Συζήτηση

12:10-12:40 Διάλειμμα

12:40, 3^η Συνεδρία

Προεδρείο: Καθ. Βάιος Βαϊόπουλος - Επικ. Καθ. Ρουμπίνη Δημοπούλου

Αλεξοπούλου, Νάνσυ (ΜΔΕ), *Απόψεις της ποιητικής του Παύλου Διάκονου*

Ντίκος, Ευθύμης (ΜΔΕ), *Ο Dyoorphanes στην κωμωδία 'Chrysis' του Enea Silvio Piccolomini*

Καραγιάννη, Λαμπρινή (ΥΔ), *Οι αναμνήσεις του Cornelio Magni από την επίσκεψή του στη Χίο*

13:25-13:40 Συζήτηση

13:40-14:15 Διάλειμμα

14:15, 4^η Συνεδρία

Προεδρείο: Καθ. Μαρία Σγουρίδου – Αναπλ. Καθ. Α. Θέμου

Αλεβίζος, Διονύσιος (ΥΔ), *Εβραίοι έμποροι και αντισημιτικά στερεότυπα στην κωμωδία του Giovan Battista Andreini 'Lo Schiavetto'*

Μέξης, Δημήτρης (ΥΔ), *Η λογοτεχνία ως τόπος ιεροποίησης της συνάντησης*

Παλαιολόγος, Δημήτριος (ΜΔΕ), *Το ανάκτορο της Κνωσού υπό το βλέμμα του Emilio Cecchi*

15:00-15:15 Συζήτηση

15:15, 5^η Συνεδρία

Προεδρείο: Καθ. Γιαννούλα Γιαννουλοπούλου – Καθ. Γεράσιμος Δ. Παγκράτης

Μπιλιάνος, Δημήτρης (ΥΔ), *Αυτόματη ανάλυση συναισθήματος σε πολυγλωσσικά κείμενα*

Θεοχάρη, Νατάσα (ΜΔΕ), *Elena Ferrante: Αναζητώντας απαντήσεις σε σχέση με την ταυτότητα και το φύλο της με την χρήση ποιοτικών και ποσοτικών μεθόδων*

Παπαπαύλου, Παναγιώτα (ΜΔΕ), *Dal dialetto alla lingua: 'Le stagioni' di Giovanni Meli tradotte dal siciliano in italiano da un certo Didimo Laico*

Ψαρρά, Ειρήνη (ΥΔ), *Η μεταφορά του μυθιστορήματος 'Τα καθ' Ηρώ και Λέανδρον' στα ιταλικά και ισπανικά: Μία συγκριτική προσέγγιση*

16:15-16:35 Συζήτηση

Οργανωτική Επιτροπή Ημερίδας

Καθ. Γεράσιμος Ζώρας, Καθ. Γεράσιμος Παγκράτης, Καθ. Ιωάννης Τσόλκας, Αναπλ. Καθ. Άννα Θέμου, Επίκ. Καθ. Ρουμπίνη Δημοπούλου

Επιμέλεια Προγράμματος

Γεράσιμος Δ. Παγκράτης

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΝ

	Εισηγητής/τρια	Τίτλος εισήγησης	Περίληψη εισήγησης
1	Αλεξοπούλου, Νάνσυ	<i>Απόψεις της ποιητικής του Παύλου Διάκονου</i>	<p>Η παρούσα εργασία εστιάζει στην ποίηση του Ιταλού διανοούμενου της αυλής του Καρλομάγνου, Παύλου Διάκονου, γνωστού κυρίως για την καταγραφή της ιστορίας του λαού του, των Λομβαρδών («Historia Longobardorum»).</p> <p>Εξετάζονται ενδεικτικά η πρώτη και η τελευταία ποιητική σύνθεση από το corpus των ποιητικών επιστολών που απηύθυνε στον Καρλομάγνο. Συγκεκριμένα, πρόκειται για το «Ποίημα Χ», μία έμμετρη επιστολή μέσα από την οποία ο Παύλος Διάκονος προσπαθεί –και επιτυγχάνει– να συγκινήσει τον βασιλιά και να τον πείσει να απελευθερώσει τον αδερφό του. Εξετάζεται, επίσης, και το τελευταίο ποίημα του Παύλου προς τον Καρλομάγνο (Ποίημα XXXIV). Γραμμένο απ’ το Montecassino, αποτελεί συνοδευτική επιστολή στο «Homiliarium», που του είχε αναθέσει ο Καρλομάγνος να συνθέσει, όπου τον αναγνωρίζει ως τον «ισχυρότερο βασιλιά της Χριστιανοσύνης». Μέσα από τη μελέτη των ποιημάτων αποτιμάται η σχέση του συγγραφέα με τον αυτοκράτορα και διερευνάται η μίμηση των κλασικών.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Godman Peter, Poetry of the Carolingian Renaissance, Duckworth, London 1985</p> <p>Dahn Felix, Paulus Diaconus, Druck und Verlag Von Breitkopp und Härtel, Leipzig 1876</p> <p>Maselli Antonio, <i>Di alcune poesie dubbiamente attribuite a Paolo Diacono</i>. Studio Letterario – Storico, Montecassino 1905</p> <p>Mattias Saverio Leandro, <i>Paolo Diacono poeta. Ricerche Letterarie</i>. Tipografia G. Scuro, Caltagirone 1899</p> <p>Neff Karl, Die Gedichte des Paulus Diaconus. Kritische und Erklärende ausgabe, C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung Oskar Beck,</p>

			<p>München 1908</p> <p>Paolo Diacono, <i>Storia dei Longobardi. Testo latino a fronte</i>. Introduzione di Bruno Luiselli. Traduzione e note di Antonio Zanella, BUR classici greci e latini, Milano 1991</p> <p><i>Pauli e Petri Carmina in Monumenta Germaniae Historica. Poetae latini aevi Carolini</i>. Recensuit Duemmler Ernestus, Tomus I, Apud Weidmannos, Berolini 1881</p>
2	Αλεβίζος, Διονύσιος	<p>Εβραίοι έμποροι και αντισημικά στερεότυπα στην κωμωδία του Giovan Battista Andreini 'Lo Schiavetto'</p>	<p>Ο συγγραφέας υπήρξε γιος ενός ιδιαίτερα διάσημου θεατρικού ζευγαριού, της Isabella Canali και του Francesco Andreini. Το έργο είναι μια κωμωδία ίντριγκας, ερωτικών δολοπλοκιών και μεταμφιέσεων. Οι εβραίοι έμποροι δεν είναι μεν οι πρωταγωνιστικοί ρόλοι, αλλά παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον η ανίχνευση αντισημικών στερεοτύπων και συμπεριφορών. Ο γεμάτος πικρία μονόλογος ενός από τους εμπόρους - θυμίζει μάλιστα εκείνον του Σάυλοκ - είναι ένα από τα σημαντικότερα σημεία του έργου, καθώς δημιουργεί ερωτηματικά για την πρόθεση του συγγραφέα, ο οποίος μέσα στο κλίμα της Αντιμεταρρύθμισης στρέφει με συμπάθεια -έστω και χωρίς εμφανή τόλμη- την προσοχή του σε ένα τμήμα της κοινωνίας το οποίο η πλειοψηφία είτε το απεχθάνεται, είτε το αγνοεί επιδεικτικά.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Alonge, Roberto. <i>Nuovo manuale di storia del teatro</i>. Torino: Utet, 2008</p> <p>Andreini, Giovan Battista. <i>Lo schiavetto</i>. Venezia: Stamperia di G.B. Ciotti, 1620</p> <p>Baricci, Erica. "La scena 'all' ebraica' nel teatro del Rinascimento." <i>ACME, Annali della Facoltà di Filosofia e Lettere dell'Università Statale di Milano</i> LXIII.I (2010)</p> <p>Bertolone, Paola. "Jewish languages and jewish characters in Giovan Battista Andreini's Lo Schiavetto." <i>Jewish Theatre: A Global View</i>. Ed. Nahshon, Edna. Leiden Boston: BRILL, 2009</p> <p>Bragato, Alice. <i>La drammaturgia sperimentale di Gio. Battista Andreini fra</i></p>

			<p><i>Commedia dell'Arte, poesia e teatri per musica</i>. Università di Bologna, 2013</p> <p>Cascetta, Annamaria & Carpani, Roberta, ed. <i>La scena della gloria. Drammaturgia e spettacolo a Milano in età spagnola</i>. Milano: Vita e Pensiero, 1995</p> <p>Jaffe-Berg, Erith. "After the laughter dies down; middle eastern 'foreigners' in the commedia dell' arte." <i>Scripta Mediterranea</i> XXIX (2008)</p> <p>Modena Mayer, Maria Luisa. "Il giudeo-italiano: riflessioni sulle fonti." <i>Materia giudaica</i> 8.1 (2003)</p> <p>Rebaudengo, Maurizio. <i>Giovan Battista Andreini tra poetica e drammaturgia</i>. Torino: Rosenberg & Sellier, 1994</p> <p>Snyder, R. Jon, ed. <i>Love in the Mirror: A bilingual edition</i>. Toronto: Iter, 2009</p> <p>Toaff, Ariel. <i>Il vino e la carne. Una comunità ebraica nel Medioevo</i>. Bologna: il Mulino, 1989</p> <p>Οζ Άμος & Οζ - Ζάλτσμπεργκερ, Φάνια. <i>Οι Εβραίοι και οι λέξεις</i>. Μτφρ. Νίκος Γεωργαντίδης. Αθήνα: Καστανιώτη, 2014</p> <p>Πλωρίτης, Μάριος. <i>Ο πολιτικός Σαίξπηρ. Η τραγωδία της εξουσίας</i>. Αθήνα: Καστανιώτης, 2002</p>
3	Αυγέρου, Μυρτώ	Μύθος και Ιστορία στο έργο του Άγγελου Τερζάκη 'Η Πριγκηπέσσα Ιζαμπώ'	<p>Η Ιστορία και η Λογοτεχνία ή, με άλλους όρους, ο ιστοριογραφικός λόγος και η λογοτεχνική αφήγηση, συνδέονται με μια σχέση διαλεκτική και πολυεπίπεδη. Η μελέτη της σχέσης αυτής ανά εποχές καταδεικνύει την βαθιά αλληλεπίδραση ανάμεσα στα δυο αυτά πεδία της πνευματικής και κοινωνικής ανθρώπινης δραστηριότητας. Το «ζωντάνεμα» της ιστορίας μέσα από τη μυθοπλασία, η ιστορική συνέπεια του μυθιστορηματικού λόγου και οι διακριτοί αλλά συμπληρωματικοί ρόλοι ιστοριογράφου και λογοτέχνη αποτελούν ζητήματα η θεώρηση των οποίων εμπλουτίζεται και μέσα από την εξέταση συγκεκριμένων λογοτεχνικών έργων.</p> <p>Στην παρούσα ανακοίνωση παρουσιάζεται ο τρόπος με τον οποίο το ιστορικό υλικό εγγράφεται και λειτουργεί στο ιστορικό</p>

μυθιστόρημα του Άγγελου Τερζάκη *Η Πριγκηπέσσα Ιζαμπώ* (1945), ένα έργο που καταχωρείται στη νεοελληνική γραμματεία ως το κατεξοχήν μυθιστόρημα με ιστορικό πλαίσιο από την εποχή των δυτικών κυριαρχιών, ένα συνθετικό συγγραφικό εγχείρημα στο οποίο αναπλάθεται με δεξιοτεχνία η κοινωνία του φραγκοκρατούμενου Μοριά (13ος αι.). Η σχετική έρευνα αποδεικνύει ότι ο συγγραφέας της Πριγκηπέσσας Ιζαμπώς ερεύνησε με επιμέλεια το ιστορικό θέμα που αποτέλεσε την αφορμή της αφηγηματικής του έμπνευσης, επεξεργάστηκε λεπτομερώς τις ιστορικές πηγές του και πλούτισε τις ιστορικές μελέτες του επιτυγχάνοντας μια ισορροπημένη πρόσμειξη μυθοπλασίας και ιστορίας. Η Πριγκηπέσσα Ιζαμπώ συνιστά ένα σημαντικό παράδειγμα χρήσης της λογοτεχνίας ως πηγής συμπληρωματικής για την ιστορική έρευνα, ενώ σημαντική θεωρείται η ανάδειξη του κρίσιμου ρόλου που διαδραμάτισε η μακρά περίοδος των λατινικών κυριαρχιών και των μεσαιωνικών χρόνων εν γένει στις διεργασίες γένεσης του νέου ελληνισμού.

Από την άλλη πλευρά, ο σύγχρονος μέσος αναγνώστης της Πριγκηπέσσας Ιζαμπώς, ελάχιστα έως καθόλου εξοικειωμένος με την εποχή των λατινικών κυριαρχιών στον ελλαδικό χώρο, έρχεται σε γνωριμία με τις φεουδαρχικές δομές που από τα τέλη του 11ου αι. αποτέλεσαν το βασικό μοντέλο κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης στον δυτικό Μεσαίωνα και μεταφυτεύτηκαν στα ιδρυθέντα από τους καρπωτές των εδαφών της Ρωμανίας κρατίδια, και υποβάλλεται σε προεκτάσεις και προβληματισμούς διαχρονικού χαρακτήρα.

Βιβλιογραφία

Αθανασόπουλος Βαγγέλης, «Μυθοπλασία και Ιστορία», Περιοδικό Διαβάζω, τεύχος 291, αφιέρωμα «Το ιστορικό μυθιστόρημα», Αθήνα 1992, σ. 35-40.
Αποστολίδου Βενετία, *Λογοτεχνία και*

			<p>ιστορία. Μια σχέση ιδιαίτερα σημαντική για τη λογοτεχνική εκπαίδευση, Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας, Υπουργείο Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων, Θεσσαλονίκη 2013.</p> <p><i>Η Τέταρτη Σταυροφορία και ο Ελληνικός Κόσμος</i>, συλλογικός τόμος, Ν. Γ. Μοσχονάς (επιστ. επιμ.), Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών & Ινστιτούτο Βυζαντινών Ερευνών, [«Το Βυζάντιο Σήμερα 5»], Αθήνα 2008.</p> <p>Π.Π. Καλονάρου, <i>Το Χρονικόν του Μορέως</i>, το ελληνικόν κείμενον: Εισαγωγή, υποσημειώσεις και επεξεργασία, Εκδόσεις Δ. Δημητράκου, Αθήνα 1940.</p> <p>Καραμανωλάκης Βαγγέλης, <i>Η συγκρότηση της ιστορικής επιστήμης και η διδασκαλία της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1837-1932)</i>, Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών και Ινστιτούτο Νεοελληνικών Ερευνών, Αθήνα 2006.</p> <p>Λαΐου Αγγελική, «Η βασιλεία του Ανδρόνικου Β΄», <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους</i>, τ. Θ΄, σ. 137-148.</p> <p>Beaton Roderick, <i>Η ιδέα του έθνους στην ελληνική λογοτεχνία. Από το Βυζάντιο στη σύγχρονη Ελλάδα</i>, παν/κές εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2016.</p> <p>Ντούρου-Ηλιοπούλου Μαρία, <i>Το Φραγκικό Πριγκιπάτο της Αχαΐας (1204-1432)</i>, Εκδόσεις Βάνιας, Θεσσαλονίκη 2005.</p> <p>Soethaert Bart, «Ταξίδια στον Μοριά. Ο Μοριάς του Νίκου Καζαντζάκη και η Πριγκηπέσσα Ιζαμπώ του Άγγελου Τερζάκη στην Καθημερινή (1937-1938)», <i>Περιοδικό Κονδυλοφόρος</i>, τ. 11, 2012.</p> <p>Τερζάκης Άγγελος, Αρχείο, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη.</p> <p>Le livre de la conquête de la princée de la Princée de Morée. Publiée pour la première d' après un manuscrit de la Bibliothèque des ducs de Bourgogne à Bruxelles par J.A. Buchon στο <i>Recherches historiques sur la Principauté française de la Morée et ses hautes baronnies</i>, τόμος Α΄, Παρίσι 1845.</p> <p>Zakythinous Denis, <i>Le Despotat grec de Morée. Histoire politique</i>, London 1975.</p>
4	Θεοχάρη, Νατάσα	Elena Ferrante: Αναζητώντας	[...το φύλο είναι σαν ένα στενό ρούχο που

απαντήσεις σε σχέση με την ταυτότητα και το φύλο της με την χρήση ποιοτικών και ποσοτικών μεθόδων

μας περιορίζει...]

Με τη φράση αυτή να αποτελεί τον βασικό άξονα της ζωής της, η Elena Ferrante έχει απασχολήσει έναν τεράστιο κύκλο ανθρώπων που αποτελείται από κριτικούς, δοκιμιογράφους, μεταφραστές, σκηνοθέτες και κυρίως ακαδημαϊκούς. Elena Ferrante, είναι το λογοτεχνικό ψευδώνυμο μιας σύγχρονης Ιταλίδας συγγραφέως, γεννημένης το 1943 στην Νάπολη της Ιταλίας. Η ίδια, σπούδασε Κλασική Φιλολογία και είναι η συγγραφέας πολλών ιταλικών έργων με το πιο γνωστό: *Την Τετραλογία της Νάπολης*. Η τετραλογία της Νάπολης αποτελείται από τους εξής τόμους: *L'amica geniale (2011)*, *Storia del nuovo cognome (2012)*, *Storia di chi fugge e di chi resta (2013)* και *Storia della bambina perduta (2014)*.

Το συγγραφικό της έργο όμως δεν είναι η μόνη πτυχή που έχει απασχολήσει το αναγνωστικό και όχι μόνο, κοινό. Η αποκάλυψη της ταυτότητάς της με τις έρευνες που σχετίζονται με την αναγνώριση συγγραφέα (author attribution) και τον προσδιορισμό των χαρακτηριστικών του (author profiling), επεκτείνονται όλο και περισσότερο. Μερικά από τα σημαντικότερα ερευνητικά ερωτήματα που προκύπτουν είναι:

α) Ποιος ή ποιοι είναι αυτοί που κρύβονται πίσω από το λογοτεχνικό ψευδώνυμο της Elena Ferrante;

β) Ποιοι είναι οι πραγματικοί λόγοι που αποκρύπτεται η ταυτότητά της;

γ) Ποιο είναι το φύλο του / της συγγραφέα / -έως που κρύβεται πίσω από το ψευδώνυμο της Ferrante;

Με βάση τη θεωρητική και υφομετρική ανάλυση που θα πραγματοποιηθεί στο πρώτο βιβλίο της Τετραλογίας τη Νάπολης (Η υπέροχη φίλη μου) θα αναλυθούν τα παραπάνω ερωτήματα και θα επιχειρηθεί η απάντηση κάποιων από αυτά.

Βιβλιογραφία

Benedetti, L. (2012). *Il linguaggio*

			<p>dell'amicizia e della città': <i>L' amica geniale di Elena Ferrante tra continuità' e cambiamento, Quaderni d' italianistica</i>, 33(2), 171-187.</p> <p>Chemotti, S. (2009). <i>L'inchiostro bianco</i> (21st ed., pp. 271-298). Padova: Il Poligrafo.</p> <p>Cortelazzo, M.A. (2017). Studiosi dall'Europa per tracciare il profilo di Elena Ferrante, <i>Il Mattino di Padova</i>, Padova, 8 September 2017, 43.</p> <p>Ferrante, E. (2011). <i>L' amica geniale. Infanzia, adolescenza</i>. Roma: E/O.</p> <p>Ferrante, E. (2016). <i>La Frantumaglia</i>. Roma: E/O.</p> <p>Lee, A. (2016). Feminine Identity and Female Friendships in the "Neapolitan" Novels of Elena Ferrante, <i>British Journal of Psychotherapy</i>, 32 (4), 491-501.</p> <p>Longo, F. and Galanti, C. (2012). Rassegna di narrativa Italiana. <i>Nuovi Argomenti</i>, 57, pp.192-195.</p> <p>Micali, S. (2014). Indice dei Nomi. <i>Istituto Lombardo - Accademia di Scienze e Lettere - Incontri di Studio</i>, 12 (18), p. 451.</p> <p>Tuzzi, A. and Cortelazzo, M. ed., (2017). <i>Drawing Elena Ferrante's Profile</i>. Padova: Padova University Press.</p> <p>Μικρός, Γ. (2017). <i>Υπολογιστική Υφολογία</i>. Αθήνα: Κάλλιπος.</p>
5	Καπετανόπουλος, Περικλής	<i>Πόλεμος και Μνήμη: η περίπτωση του Γερμανού επιλοχία Reitzle Josef (1943-52)</i>	<p>Το παρελθόν συνιστά έναν τόπο παράξενο, μια εικόνα με διαρκώς μεταβαλλόμενη ερμηνεία που είναι ουσιαστικά δημιουργημά μας. Οι μεταβαλλόμενες οπτικές για τις ιταλικές πολεμικές τραγωδίες στον ελληνικό χώρο έχουν γνωρίσει διαφορετικά επίπεδα διαχείρισης της μνήμης, αναλόγως την εποχή, τις επικρατούσες πολιτικο-οικονομικές συνθήκες και τις προτεραιότητες της ιταλικής κυβέρνησης απέναντι στο διάδοχο κράτος της ναζιστικής Γερμανίας.</p> <p>Στο παράδειγμα που επιλέξαμε να παρουσιάσουμε ζητούμενο είναι να αποδειχθεί ότι δεν υπάρχει αυστηρός διαχωρισμός μεταξύ των ιστορικών γεγονότων και των αναπαραστάσεών τους. Οι εκ νέου επεξεργασίες του παρελθόντος,</p>

με την χρήση νέων αρχειακών πηγών, συμβάλλουν στη διαμόρφωση της συλλογικής μνήμης, με την πάροδο του χρόνου.

Η ιστορία του Γερμανού επιλοχία Reitzle, ο οποίος υπηρετούσε στην Κεφαλονιά την εποχή της ιταλογερμανικής σύρραξης αποτελεί ένα στοιχείο που φωτίζει διαφορετικά όσα μέχρι σήμερα είχε κωδικοποιήσει η συλλογική μνήμη, και ανακαλεί την απολυτότητα του ερμηνευτικού πλαισίου των γεγονότων εκείνης της εποχής.

Βιβλιογραφία

Αρχείο Ένωσης Διωκόμενων από το Ναζιστικό Καθεστώς (VVN), Βερολίνο.
Δραγώνα, Ο. (1972). *Όταν η εθνική ταυτότητα απειλείται: ψυχολογικές στρατηγικές αντιμετώπισης*. Στο Α. Φραγκουδάκη & Ο. Δραγώνα (επιμ.), «*Τι είναι η πατρίδα μας;*». *Εθνοκεντρισμός στην εκπαίδευση*. Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
Ζερβού Α. (2013), *Εφηβικά βιβλία για τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Ναζισμό- Όροι πρόσληψης και διαχείρισης του ιστορικού υλικού για νεαρούς ενήλικους*, στο Μ Κανατσούλη (επιμ.), *Σύγχρονη Εφηβική Λογοτεχνία*, Πατάκης, 2011, 88-108.
Κόκκινος Γ. (2012), *Η σκουριά και το πυρ. Προσεγγίζοντας τη σχέση Ιστορίας, τραύματος και μνήμης*, Gutenberg,
Κωνσταντινίδου, Χ. (2003). *Τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας και η Παραγωγή Νοήματος: Θεωρητικές Προσεγγίσεις και Προοπτικές*. *Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών*, 111-112, 193-265.
Λουκάτος, Σπ. (2011), *Τα χρόνια της ιταλικής και γερμανικής κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης στη Κεφαλονιά και την Ιθάκη*, εκδ. Νοβολι.
Σακκάτου Β, (2002), *Μεραρχία Άκουι*. εκδ. ΕΣΤΙΑ
Σαράφης Σ. (1980), *Ο ΕΛΑΣ*, εκδ. Επικαιρότητα, Αθήνα
Σβολόπουλος Δ., (1945), *Ο πόλεμος κατά της ιταλικής εισβολής*, εκδ. Πυρσός, Αθήνα

			<p>Σβολόπουλος Κ, (2008), <i>Η ελληνική εξωτερική πολιτική</i>, εκδ. Εστία, Αθήνα</p> <p>Σβολόπουλος Κ, (2016). <i>Οι τελευταίες μέρες του Οκτωβρίου</i>, εκδ. Πατάκη, Αθήνα</p> <p>Τσιρπανλής Ν., (2004). <i>Έλληνες και Ιταλοί στα 1940-41</i>, εκδ. University Studio Press, Θεσσαλονίκη</p> <p>Φλάϊσερ Χ. (2008), <i>Οι πόλεμοι της μνήμης. Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος στη δημόσια ιστορία</i>, Νεφέλη, Αθήνα.</p> <p>http://www.occupation-memories.org/deutsche-okkupation/geschichte/index.html</p>
6	Καραγιάννη, Λαμπρινή	Οι αναμνήσεις του <i>Cornelio Magni</i> από την επίσκεψή του στη Χίο	<p>Ο Cornelio Magni, ιταλός περιηγητής του 17^{ου} αιώνα, εντάσσεται στην συνοδεία του γάλλου Πρέσβη Μαρκήσιου de Nointel που επισκέπτεται τον ελλαδικό χώρο και καταγράφει την εμπειρία της περιήγησής του στην <i>Relazione d’Athene</i> και στο δίτομο έργο <i>Quando di più curioso e vago ha rotuto racorrere</i>. Η παρούσα εργασία εστιάζει σε μία επιστολή από το δεύτερο έργο, όπου αποτυπώνεται η περιπλάνησή του στην Χίο, την Τήνο, τη Μύκονο, τη Δήλο και τη Νάξο, με μνείες για το φυσικό περιβάλλον, τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων. Ειδικότερα, μελετώνται οι αναμνήσεις του από την Χίο και εξετάζονται συγκριτικά οι πηγές του, προγενέστερες και σύγχρονές του, με έμφαση στο εμπόριο της μαστίχας.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Αργέντης Φίλιππος, <i>Η Χίος παρά τοις γεωγράφοις και περιηγηταίς: από του ογδόου μέχρι του εικοστού αιώνας</i>, Εστία, Αθήνα 1946</p> <p>Μερούσης Νίκος, <i>Στον παράδεισο του Αρχιπελάγους: Η Χίος μέσα από το βλέμμα των περιηγητών</i>, Άλφα-Πι, Χίος 2012</p> <p>Affò Ireneo, <i>Memorie degli scrittori e letterati parmigiani</i>, Stamperia Reale, Parma 1797</p> <p>Belon Pierre, <i>Les observations de plusieurs singularitez et choses trouuées en Grèce, Asie, Judée, Egypte, Arabie et autres pays estranges</i>, H. de Marnef et Vve G. Cavellat, Paris 1588</p>

			<p>Buondelmonti Christophe, <i>Description des îles d'Archipel</i>, Ernest Leroux, Paris 1897</p> <p>Magni Cornelio, <i>Quando di più curioso e vago ha potuto racorrere</i>, Alberto Pazzoni e Paolo Monti Parma 1692</p> <p>Vandal Albert, <i>Les Voyages de Marquis de Nointel</i>, Plon-Nourrit, Paris 1900</p>
7	Καρβούνη, Θηρεσία-Χαρούλα	<i>Ο Τζάνι Ροντάρι και η επίδρασή του σε Ελλάδα και Ιταλία</i>	<p>Ο Τζάνι Ροντάρι είναι ένας πρωτοποριακός συγγραφέας για παιδιά, ένας σπουδαίος δημοσιογράφος, διανοούμενος και παιδαγωγός. Στόχευε στη σύσταση ενός λαϊκού και δημοκρατικού σχολείου καθώς και στη διάδοση της τέχνης του να επινοείς, καταρρίπτοντας τη στείρα λογική. Εισηγάγε, θέματα στα βιβλία του, τα οποία μέχρι τότε ήταν σχεδόν απαγορευμένα, όπως το θέμα του πολέμου, της ειρήνης, της ελευθερίας και των προβλημάτων του σύγχρονου κόσμου. Η σπουδαιότητα του λογοτεχνικού και παιδαγωγικού του έργου, το οποίο τον έκανε ευρέως γνωστό στην Ιταλία αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, μας παρακινεί να μελετήσουμε την επίδρασή του στην κοινωνία, στο σχολείο και γενικότερα στους ανθρώπους.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>BOERO, P., FERRARI, S., LEO, G., LODI, M., <i>Gianni Rodari e la scuola della fantasia</i>, con contributi e a cura di L.Righetti, Società Editrice « Il Ponte Vecchio » 2012</p> <p>BOERO, P., <i>Una storia, tante storie, Guida all'opera di Gianni Rodari</i>, Einaudi Ragazzi 2010</p> <p>DE LUCA, C., <i>Gianni Rodari, La gaia scienza della fantasia</i>, Abramo Editore 1991</p> <p>LEO, G., (a cura di), <i>Gianni Rodari, maestro di creatività</i>, Graus Edizioni 2000</p> <p>RODARI, G., <i>Γραμματική της φαντασίας Εισαγωγή στην τέχνη να επινοείς ιστορίες</i> Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα 2003</p> <p>RODARI, G., <i>Favole al telefono</i>, Einaudi Ragazzi 1993</p> <p>PONTAPI Tζ., <i>Οι περιπέτειες του Αντωνάκη του αόρατου</i>, Εκδόσεις Gutenberg Αθήνα 1988</p>
8	Κουντουρά, Καλλιόπη	<i>Η δημιουργική σύλληψη και ο</i>	Ο καταλυτικός ρόλος της φαντασίας στη

ρόλος της φαντασίας στην
ιταλική σκέψη

διαδικασία της καλλιτεχνικής δημιουργίας του ανθρώπου αποτελεί την κύρια ιδέα της διδακτορικής μου διατριβής με τίτλο: 'Η Δημιουργική σύλληψη και ο ρόλος της φαντασίας: από τον Giambattista Vico στους Benedetto Croce και Luigi Pirandello'. Η παράλληλη μελέτη των αισθητικών τοποθετήσεων των τριών Ιταλών στοχαστών με την εμβόλιμη παράθεση συγκεκριμένων καλλιτεχνικών παραδειγμάτων από τον ιταλικό και ελλαδικό χώρο στοχεύει να απαντήσει στο εάν και κατά πόσο δύναται η φαντασία να αποτελέσει τον κύριο μηχανισμό του ανθρώπινου πνεύματος στη δημιουργική σύλληψη. Κατ' επέκταση θα γίνει προσπάθεια να ερευνηθούν τα στάδια από τα οποία διέρχεται η διαδικασία της δημιουργικής σύλληψης ενώ παράλληλος στόχος είναι να δοθεί απάντηση στο εάν το αισθητικό γεγονός αποτελεί προϊόν μόνο εσωτερικής διεργασίας ή καλούνται να παίξουν κάποιο ρόλο και οι εξωγενείς παράγοντες. Τέλος, το μεγαλύτερο στοίχημα είναι, μέσα από την εμβάθυνση στα έργα των τριών στοχαστών να προχωρήσουμε σε μια σύγκλιση των αισθητικών θεωριών τους δίνοντας απάντηση για την λειτουργία της φαντασιακής, ενορατικής ή διαισθητικής γνώσης, με προσπάθεια να τις ορίσουμε.

Βιβλιογραφία

Banchetti S., *Il significato morale dell'estetica vichiana*, Marzorati, Milano 1957.

Beardsley M. C., *Ιστορία των Αισθητικών Θεωριών*, μετάφραση: Δ. Κούρτοβικ - Π. Χριστοδουλίδης, Νεφέλη, Αθήνα 1989.

Bruno G., *On the composition of images, signs and ideas [De imaginum, signorum et idearum compositione]*, αγγλική μετάφραση: C. Doria, επιμέλεια -σημειώσεις: D. Higgins, Willis Locker and Owens, New York 1991.

Caputi A., *Pirandello and the crisis of modern consciousness*, University of Illinois Press, United States 1988.

Croce B., *Κείμενα αισθητικής, ιστοριογραφίας, δοκιμίων*, μετάφραση-

			<p>πρόλογος- σημειώσεις, Κ. Ε. Λασσιθιωτάκης, Δωδώνη, Αθήνα 1976.</p> <p>Croce B., <i>Breviario di estetica - Aestetica in nuce</i> (a cura di G. Galasso), Adelphi, Milano 1990.</p> <p>Croce B., <i>Problemi di Estetica e contributi alla storia dell'estetica italiana</i>, Bibliopolis, Napoli 2003.</p> <p>Croce B., <i>La Filosofia di Giambattista Vico</i>, Gius. Laterza & Figli, Bari 1922.</p> <p>Croce B., <i>Estetica come scienza dell'espressione e linguistica generale. Teoria e</i></p> <p>Durand G., <i>Le strutture antropologiche dell'immaginario</i>. Introduzione all'archetipologia generale, Dedalo, Bari 1996 [1963].</p> <p>Kandinsky W., <i>Για το Πνευματικό στην Τέχνη</i>, μετάφραση: Μ. Παράσχης, Νεφέλη, Αθήνα 1981.</p> <p>Pirandello L., <i>Arte e scienza</i>, (introduzione di Simona Costa), Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 1994.</p> <p>Pirandello L., <i>Η Αισθητική του χιούμορ</i>, μετάφραση: Νταρακλίτσα Ελένη, Πολύτροπον, Αθήνα 2006.</p> <p>Verene D.P., Vico. <i>La scienza della fantasia</i>, Armando, Roma 1984 [1981].</p> <p>Vico G., <i>Η Νέα Επιστημονική Γνώση</i>, εισαγωγή-μετάφραση-πίνακες: Γιώργος Κεντρωτής, Gutenberg, Αθήνα 2015.</p> <p>Vico G., <i>Opere filosofiche</i> (Introduzione di N. Badaloni. A cura di P. Cristofolini), Sansoni, Firenze 1971.</p> <p>Vico G., <i>Opere</i> (a cura di A. Battistini), Mondadori, Milano 1990.</p> <p style="text-align: center;">Άρθρα</p> <p>Caserta E.G., Croce, <i>Pirandello e il problema estetico</i>, Italica, Vol. 51, No. 1 (Spring, 1974), pp. 20-42.</p> <p>De Gennaro Angelo A., <i>The Drama of the Aesthetics of Benedetto Croce</i>, The Journal of Aesthetics and Art Criticism, Vol. 15, No 1 (Sep.,1956).</p> <p>De Gennaro Angelo A., <i>Croce and Vico</i>, The Journal of Aesthetics and Art Criticism, Vol. 22, No 1 (Autumn, 1963).</p>
--	--	--	---

			Illiano A., <i>Momenti e problemi di critica pirandelliana: "L'umorismo," Pirandello e Croce, Pirandello e Tilgher</i> , PMLA, Vol. 83, No. 1 (Mar., 1968), pp. 135-143.
9	Μέξης, Δημήτρης	<i>Η λογοτεχνία ως τρόπος ιεροποίησης της συνάντησης</i>	<p>Αν η λογοτεχνία θεωρηθεί ως ο κατεξοχήν τρόπος ανάδειξης της σημασίας και της ιερότητας της συνάντησης, τότε, όπως θα εξηγήσουμε με την παρούσα μελέτη, η ιδέα ότι οι ποικίλες εκφάνσεις της είναι γνωσιολογικά αδιάφορες και επιπλέον άσχετες προς τον ηθικό στοχασμό, είναι προορισμένη να καταρρεύσει. Συνομιλώντας με φιλοσόφους και καλλιτέχνες διαφορετικών καταβολών, προσανατολισμών και εποχών, από τον Γοργία ως τον Rorty, τον Bergson και τον Derrida, θα επιχειρήσουμε να καταστήσουμε σαφές ότι η διάκριση ανάμεσα στο ηθικό και το απλώς αισθητικό υποκρύπτει τον ολοκληρωτισμό ενός μύθου, ο οποίος ισχυρίζεται ότι οι επιστήμονες υπάρχουν για να μας διαφωτίσουν, ενώ οι ποιητές για να μας διασκεδάσουν.</p> <p>Σε αυτό το πλαίσιο και απέναντι στη μία αλήθεια και τον ένα δρόμο που οδηγεί σε αυτήν, θα αντιτάξουμε την ηθική της ανοιχτότητας, επανεγγράφοντας ταυτοχρόνως τις ιδέες του Foscolo περί του ρόλου της λογοτεχνίας στη σημερινή θεωρητική σκηνή, δεδομένου ότι η διαρκής διερώτησή του επί του θέματος, τόσο μέσω των λογοτεχνικών του έργων όσο και μέσω της λογοτεχνικής του κριτικής, μας επιτρέπει μια γόνιμη συζήτηση ανάμεσα σε φαινομενικά ετερόκλητα στοιχεία, σε μια προσπάθεια όπου όχι μόνο αποκαλύπτεται ως σημείο συνάντησης αυτό που συμβατικά περικλείουμε στην έννοια της λογοτεχνίας, αλλά κατορθώνει και η ίδια η κριτική να λειτουργήσει ως τρόπος μιας φιλοξενίας, διευρύνοντας κατ' ουσίαν τα σύνορα της ίδιας της λογοτεχνίας.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Adorno Theodor W. – Horkheimer Max, <i>Διαλεκτική του Διαφωτισμού, φιλοσοφικά</i></p>

			<p><i>αποσπάσματα</i>, μτφ. Λευτέρης Αναγνώστου, επίμετρο. Κοσμάς Ψυχοπαίδης, επιμέλεια. Γεράσιμος Κουζέλης, εκδ. Νήσος, Αθήνα, 1996.</p> <p>Barthes Roland: <i>–Απόλαυση – Γραφή – Ανάγνωση</i>, πρόλογος. Μυρτώ Ρήγου, μτφ. Αρχοντή Κόρκα, επίμετρο. Umberto Eco, εκδ. Πλέθρον, Αθήνα, 2005. <i>–Εικόνα – Μουσική – Κείμενο</i>, μτφ. Γιώργος Σπανός, εκδ. Πλέθρον, Αθήνα, 1988. <i>– Δοκίμια για τη λογοτεχνία και την κριτική</i>, μτφ. Σπύρος Τσακνιάς, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1984.</p> <p>Benjamin Walter, <i>Ο συγγραφέας ως παραγωγός</i>, μτφ. Αλφρέδος Σταϊνχάουερ, εκδ. Πλέθρον, Αθήνα, 2017.</p> <p>Bergson Henri: <i>–Η δημιουργική εξέλιξη</i>, μτφ. Κωστής Παπαγιώργης – Γιάννης Πρελορέντζος, επιμέλεια – επίμετρο Γιάννης Πρελορέντζος, εκδ. Πόλις, Αθήνα, 2016.</p> <p><i>–Η Ενέργεια του Νου</i>, μτφ. Σοφία Χατζηπέτρου, επιμέλεια. Γιώργος Καραμπελας, εκδ. Ηριδανός, Αθήνα, 2016.</p> <p>Blanchot Maurice, <i>Η Λογοτεχνία και το δικαίωμα στο θάνατο</i>, μτφ. Νίκος Ηλιάδης, εκδ. Futura, Αθήνα, 2003</p> <p>Cassirer Ernst, <i>Η Φιλοσοφία του Διαφωτισμού</i>, μτφ. Αννέτε Φώσβινκελ, επιστ. εποπτεία Γιώργος Ξηροπαίδης, εκδ. ΜΙΕΤ, Αθήνα, 2013.</p> <p>Γουργουρής Στάθης, <i>Στοχάζεται η λογοτεχνία; Η λογοτεχνία ως θεωρία σε μια αντιμυθική εποχή</i>, μτφ. Θανάσης Κατσικέρος, εκδ. Νεφέλη, Αθήνα, 2006.</p> <p>Culler Jonathan: <i>–Αποδόμηση, θεωρία και κριτική μετά το δομισμό</i>, μτφ. Απόστολος Λαμπρόπουλος, εκδ. Μεταίχμιο, Αθήνα, 2006.</p> <p><i>–Λογοτεχνική Θεωρία, μια συνοπτική εισαγωγή</i>, μτφ. Καίτη Διαμαντάκου, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο, 2000.</p> <p>Dolci Giulio, <i>Ugo Foscolo</i>, Casa Editrice Giuseppe Principato, Messina – Milano 1934.</p> <p>Eco Umberto: <i>–Opera aperta, forma e</i></p>
--	--	--	---

			<p><i>indeterminazione nelle poetiche contemporanee</i>, ed. Tascabili Bompiani, Milano 1997.</p> <p>–<i>I limiti dell’interpretazione</i>, ed. Bompiani, Milano, 2011.</p> <p>Foscolo Ugo: –<i>Dell’origine e dell’ufficio della letteratura</i>, introduzione, edizione e note di Enzo Neppi, Leo S. Olschki Editore, Città di Castello, 2015.</p> <p>–<i>Opere II, Prose e saggi</i>, edizione diretta da Franco Gavazzeni con la collaborazione di Gianfranca Lavezzi, Elena Lombardi e Maria Antonietta Terzoli, Einaudi – Gallimard, Torino 1995.</p> <p>Freud Sigmund: –<i>Η δυσφορία μέσα στον πολιτισμό</i>, μτφ. Βασίλης Πατσογιάννης, εκδ. Πλέθρον, Αθήνα, 2013.</p> <p>–<i>Ψυχανάλυση και Λογοτεχνία, μελέτες</i>, μτφ. Λευτέρης Αναγνώστου, εκδ. Επίκουρος, Αθήνα, 1994.</p> <p>Genovesi Giovanni, <i>Foscolo, storia di un intellettuale</i>, Aracne Editrice, Ariccia, 2015.</p> <p>Heidegger Martin, <i>Ποιητικά κατοικεί ο άνθρωπος</i>, μτφ. Ιωάννα Αβραμίδου, επ. Γιώργος Ξηροπαΐδης, εκδ. Πλέθρον, Αθήνα, 2008.</p> <p>Iser Wolfgang, <i>Η λογοτεχνική θεωρία του εικοστού αιώνα</i>, ανθολόγιο κειμένων, επ. Κ. Μ. Newton, μτφ. Αθανάσιος Κατσικερός – Κώστας Σπαθαράκης, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο, 2014.</p> <p>Καστοριάδης Κορνήλιος, <i>Η Άνοδος της Ασημαντότητας</i>, μτφ. Κώστας Κουρεμένος, εκδ. ύψιλον / βιβλία, Αθήνα, 2000.</p> <p>Κουρέ Αλέξανδρος, <i>Από τον κλειστό κόσμο στο άπειρο σύμπαν</i>, μτφ. Παυλίνα Λάμψα, εκδ. Ευρυαλος, Αθήνα, 1989.</p> <p>Leonardi Giorgio, <i>Ugo Foscolo, imprese, amori e opere di un ribelle</i>, prefazione di Tomaso Kemeny, edizioni della Sera, Roma, 2018.</p> <p>Levinas Emmanuel, <i>Ολότητα και Άπειρο, δοκίμιο για την εξωτερικότητα</i>, μτφ. Κωστής Παπαγιώργης, εκδ. Εξάντας, Αθήνα, 1989.</p> <p>Marcuse Herbert: –<i>L’ uomo a una dimensione, l’ideologia della società industriale avanzata</i>, Giulio Einaudi editore,</p>
--	--	--	--

			<p>Torino 1967.</p> <p>–<i>Η αισθητική διάσταση, για μια κριτική της μαρξιστικής αισθητικής</i>, μτφ. Βασίλης Τομανάς, εκδ. Νησίδες, Θεσσαλονίκη 1998.</p> <p>Murdoch Iris, <i>Υπαρξιστές και Μυστικιστές, κείμενα για τη Φιλοσοφία και τη Λογοτεχνία</i>, μτφ. Χριστίνα Ξανθοπούλου, Έλση Τσούτη, Βαγγέλης Γαζής, επιμέλεια. Peter Conradi, εκδ. Χατζηνικολή, Αθήνα, 1998.</p> <p>Rorty Richard, <i>Τυχειότητα, Ειρωνεία, Αλληλεγγύη</i>, επιμέλεια. Κώστας Λιβιεράτος, επιστημονική θεώρηση. Νικόλαος Μπινιάρης, μτφ. Κώστας Κουρεμένος, εκδ. Αλεξάνδρεια, Αθήνα, 2002.</p> <p>Wittgenstein Ludwig, <i>Περί Ηθικής</i>, επιλογές από το corpus και τις σημειώσεις των George Edward Moore, Alice Ambrose, Oets Kolk Bouwsma, Friedrich Waismann, ερμηνευτικό δοκίμιο Rush Rhees, μτφ – επιμέλεια. Κωστής Κωβαίος, επίμετρο Στέλιος Βιρβιδάκης, εκδ. Καρδαμίτσα, Αθήνα, 2000.</p> <p>Χορκχάιμερ Μαξ, <i>Η Έκλειψη του Λόγου</i>, μτφ. Θέμις Μίνογλου, εκδ. Κριτική, Αθήνα, 1987.</p> <p>Zweig Stefan, <i>Το μυστήριο της καλλιτεχνικής δημιουργίας</i>, μτφ. Αλέξανδρος Καρατζάς, εκδ. Ροές, Αθήνα, 2013.</p>
10	Μπιλιάνος, Δημήτρης	Αυτόματη ανάλυση συναισθήματος σε πολυγλωσσικά κείμενα	<p>Τα τελευταία χρόνια, η ανάλυση συναισθήματος (sentiment analysis) έχει αποκτήσει κεντρικό ρόλο στην έρευνα στην επιστήμη υπολογιστών και την επεξεργασία φυσικής γλώσσας. Η ανάλυση συναισθήματος αναφέρεται συνήθως στην <i>πολικότητα</i> ενός κειμένου σε σχέση με το συναίσθημα που εκφράζεται στο περιεχόμενό του, το οποίο μπορεί να είναι <i>θετικό</i> ή <i>αρνητικό</i> (Cambria et al., 2017). Αρχικά οι ερευνητές ασχολήθηκαν κυρίως με τις κριτικές προϊόντων σε ιστοσελίδες. Τον τελευταίο καιρό υπάρχει μια στροφή από τις ιστοσελίδες προς τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (social media), καθώς και στις εφαρμογές του sentiment analysis σε ένα ευρύ φάσμα ζητημάτων, όπως το χρηματιστήριο, οι καταστροφές, οι εκλογές,</p>

η ιατρική και το cyberbullying (Mäntylä, Graziotin & Kuutila, 2018). Ταυτόχρονα, καθώς τα δημοφιλή μέσα κοινωνικής δικτύωσης όπως το *Twitter* προσφέρουν παγκόσμια εμβέλεια (Danneman & Heimann, 2014: 9), προκύπτει επιπλέον το πρόβλημα της ανάλυσης και διαχείρισης των διαφορετικών γλωσσών των χρηστών της πλατφόρμας. Στην παρούσα μελέτη θα συζητήσω τις μεθόδους καθώς και τα ως τώρα αποτελέσματα της έρευνάς μου για το sentiment analysis στο πλαίσιο της διδακτορικής μου διατριβής.

Βιβλιογραφία

- Agarwal B., Mittal, N. (2016). *Prominent Feature Extraction for Sentiment Analysis*. Springer, Switzerland.
- Cambria, E., Das, D., Bandyopadhyay, S., Feraco, A. (2017). *A Practical Guide to Sentiment Analysis*. Springer, Switzerland.
- Chaovalit, P., & Zhou, L. (2005). Movie review mining: A comparison between supervised and unsupervised classification approaches. In *Proceedings of the 38th Hawaii international conference on system sciences*.
- Danneman, N., Heimann, R. (2014). *Social Media Mining with R*. Packt Publishing Ltd., Birmingham, UK.
- Liu, B. (2015). *Sentiment Analysis. Mining Opinions, Sentiments, and Emotions*. CUP, NY, USA.
- Markopoulos, G., Mikros, G., Iliadi, A., Lontos, M. (2015). Sentiment analysis of hotel reviews in Greek: A comparison of unigram features of cultural tourism in a digital era. In *Springer proceedings in business and economics 2015*, 373–383. Springer, NY, USA.
- O’Keefe, T., Koprinska, I. (2009). Feature selection and weighting methods in sentiment analysis. In *Proceedings of the 14th Australasian document computing symposium*. Πρόσβαση μέσω: <http://es.csiro.au/adcs2009/proceedings/>.
- Pang, B., Lee, L., & Vaithyanathan, S. (2002).

			<p>Thumbs up? Sentiment classification using machine learning techniques. In <i>Proceedings of the conference on empirical methods in natural language processing</i>, 79–86.</p> <p>Pozzi, F.A., Fersini, E., Messina, E., Liu, B. (2017). <i>Sentiment Analysis in Social Networks</i>. Morgan Kaufmann, MA, USA.</p> <p>Turney, P. D. (2002). Thumbs up or thumps down? Semantic orientation applied to unsupervised classification of reviews. In <i>Proceedings of the 40th annual meeting of the association for computational linguistics</i>, 417–424.</p>
11	Ντίκος, Ευθύμης	<p><i>Ο Dyorhanes στην κωμωδία 'Chrysis' του Enea Silvio Piccolomini</i></p>	<p>Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, σε έναν χειρόγραφο κώδικα της βιβλιοθήκης Lobkowitz της Πράγας, έρχεται στο φως μια ιδιότυπη, έμμετρη κωμωδία σε λατινική γλώσσα, πνευματικό προϊόν της περιόδου του Ουμανισμού. Πρόκειται για το θεατρικό έργο <i>Chrysis</i> του Πάπα Πίου Β', που είναι κατά κόσμο γνωστός ως Enea Silvio Piccolomini. Ο Τοσκάνος ουμανιστής και ιερωμένος υπήρξε μια από τις πιο πολυσχιδείς μορφές των ιταλικών Γραμμάτων του 15^{ου} αιώνα. Η κωμωδία <i>Chrysis</i> γράφτηκε στο 1444, στη Νυρεμβέργη της Γερμανίας, κατά τη διάρκεια της συμμετοχής του Enea Silvio στην αυτοκρατορική σύνοδο («Dieta») ως καγκελάριος του Γερμανού αυτοκράτορα Φρειδερίκου Γ'. Το θεατρικό αυτό έργο, ένα αμφιλεγόμενο λογοτεχνικό κείμενο έχει εγείρει πλήθος συζητήσεων και ποικίλων απόψεων. Στόχος της παρούσας μελέτης είναι η ανάδειξη των λεκτικών και νοηματικών επιρροών της κωμικής παραγωγής του Τερέντιου στον χαρακτήρα του κληρικού Dyorhanes της <i>Chrysis</i> με έμφαση στην 15^η σκηνή του έργου και τις εκτεταμένες επιδράσεις από την κωμωδία <i>Eunuchus</i> του Τερέντιου.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Charlet – Mesdjian, Béatrice. «Les personnages de la Chrysis», στο Serge Stolf (επιμέλεια) <i>Cahiers d'études italiennes, Enea Silvio Piccolomini - Pie II, Homme de lettres,</i></p>

			<p>homme d'Église, τ. 13, 2014, σελ. 83 – 102.</p> <p>Jocelyn, H.D. "The Unclassical Aspects of Aeneas Silvius Piccolomini's Chrysis", στο <i>Pio II e la cultura del suo tempo</i>, ed. L. Rotondi Secchi Tarugi, Milano, 1991, σελ. 215 – 222.</p> <p>Piccolomini, Enea Silvio. <i>Chrysis</i>, a cura di Ireneo Sanesi, Bibliopolis, Firenze 1941.</p> <p>Piccolomini, Enea Silvio. <i>Chrysis</i>, introduzione e testo critico, Enzo Cecchini, Sansoni Editore, Firenze 1968.</p> <p>Piccolomini, Enea Silvio. <i>Chrysis</i>, édition critique, traduction et commentaire Jean-Louis Charlet, Honoré Champion Éditeur, Paris 2006</p> <p>Pittaluga, Stefano. «Sint procul meretrices : note sulla "Chrysis" e sulla " Historia de duobus amantibus"», στο <i>Pio II umanista europeo: atti del XVII convegno internazionale (Chianciano-Pienza) 18 - 21 luglio 2005</i>, Secchi Tarugi, Luisa, Firenze 2007, σελ. 755 – 765.</p> <p>P. Terentius Afer. <i>Eunuchus</i>, εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια, Λεωνίδας Τρομάρας, University Press, Θεσσαλονίκη 2005.</p> <p>Τερέντιος. <i>Ευνούχος, Φορμίων, Αδελφοί</i>, [<i>Eunuchus – Phormio – Adelphoe</i>] εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια, Αντώνης Σακελλαρίου, εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα 2007.</p> <p>Τερέντιος. <i>Ο Ευνούχος</i>, μετάφραση Κώστας Παναγιωτάκης, Στιγμή, Αθήνα 2001.</p> <p>Ternaux, Jean-Claude, «Les femmes dans la Chrysis de Piccolomini», στο Serge Stolf (επιμέλεια) <i>Cahiers d'études italiennes, Enea Silvio Piccolomini - Pie II</i>, Homme de lettres, homme d'Église, τ. 13, 2014, σελ. 69 – 82.</p>
12	Παλαιολόγος, Δημήτριος	<i>Το ανάκτορο της Κνωσού υπό το βλέμμα του Emilio Cecchi</i>	<p>Η παρούσα ομιλία αφορά στις ταξιδιωτικές εντυπώσεις που αποκόμισε ο Ιταλός λογοτέχνης Emilio Cecchi κατά την επίσκεψή του στο νησί της Κρήτης την περίοδο του μεσοπολέμου, εντυπώσεις που συμπεριλήφθηκαν στο έργο του <i>Et in Arcadia ego</i>. Ο Cecchi επικεντρώνεται στις αρχαιότητες του νησιού και επιδεικνύει μεγάλο ενδιαφέρον για τον Μινωικό πολιτισμό.</p>

Αφορμή για τη μελέτη του έργου του Φλωρεντινού λογοτέχνη –από αρχαιολογικής άποψης– στάθηκε το μάθημα «Η Ελλάδα στην Σύγχρονη Ιταλική Λογοτεχνία» του Γ' εξαμήνου του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών του Τμήματος της Ιταλικής φιλολογίας με διδάσκουσα καθηγήτρια την κ. Άννα Θέμου, στο πλαίσιο του οποίου εκπονήθηκε εργασία με τίτλο «Ο Emilio Cecchi και ο Μινωικός πολιτισμός». Ο πλούτος των αρχαιολογικών πληροφοριών που συγκεντρώθηκε, αποτέλεσε το εφαλτήριο για την εκπόνηση της διπλωματικής μεταπτυχιακής εργασίας με τίτλο ο «Emilio Cecchi και οι αρχαιότητες της Κρήτης».

Στην εργασία επιδιώξαμε να ανασυνθέσουμε κατά το δυνατόν τις διάσπαρτες αρχαιολογικές πληροφορίες, που μας παρέχει ο Ιταλός λογοτέχνης, ενίοτε σύντομες ή επιγραμματικές, ώστε να ενταχθούν σε ένα ειδικότερο ιστορικό και αρχαιολογικό πλαίσιο, προκειμένου ο αναγνώστης να αποκτήσει μια πληρέστερη εικόνα του αρχαίου και κυρίως του Μινωικού κόσμου που αποτυπώνει. Βασικό βοήθημα στην εκπόνηση της μελέτης μας αποτέλεσαν οι δύο μονογραφίες της κ. Θέμου με τίτλο *Et in Arcadia ego*: «οι ταξιδιωτικές εντυπώσεις του Emilio Cecchi από την Ελλάδα», *Νόστος* 4, 5, 2005, 2008, αντίστοιχα.

Από την διεξοδική ανάλυση και μελέτη των κειμένων του, προκύπτει ότι ο Cecchi, παρόλο που αγγίζει θέματα που άπτονται άλλων ειδικοτήτων, προσεγγίζει ζητήματα που αφορούν τις αρχαιότητες του νησιού με σχετική ακρίβεια και κυρίως του Μινωικού πολιτισμού, τον οποίο θαυμάζει ιδιαίτερα. Ο Ιταλός λογοτέχνης συνέβαλε στην διάδοση του Μινωικού πολιτισμού και θα μπορούσε να συμπεριληφθεί στους σημαντικούς περιηγητές του 20^{ου} αιώνα που επισκέφθηκαν την Κρήτη. Τα κείμενά του θα μπορούσαν επίσης να αποτελέσουν έναν ευχάριστο ταξιδιωτικό οδηγό, αφού σε

			<p>ορισμένες περιπτώσεις οι περιγραφές του είναι μοναδικές.</p> <p>Ειδικότερα, στην παρούσα εισήγηση θα επικεντρωθούμε στην ιστορία της έρευνας και στην αρχιτεκτονική του ανακτόρου της Κνωσού διαμέσου των κειμένων του, καθώς και στην κριτική που ασκεί για τις αναστηλωτικές επεμβάσεις του ανακτόρου που έγιναν από τον Άγγλο αρχαιολόγο Arthur Evans, επηρεασμένος από όσα έγραψε ο κριτικός της τέχνης Cesare Brandi. Θα εστιάσουμε επίσης και σε ορισμένα ευρήματα του ανακτόρου, όπως π.χ. στην «Τοιχογραφία της Παριζιάνας», του «Ιερού Άλσους και του χορού» κ.ά., που ο Cecchi παρατήρησε κατά την επίσκεψή του στο Αρχαιολογικό Μουσείο του Ηρακλείου, και μέσω των οποίων προσπάθησε να ανασυστήσει την πραγματική, κατά την άποψή του, εικόνα του ανακτόρου, την εικόνα της Αριάδνης, και να φανταστεί τη ζωή των Μινωιτών.</p>
13	Παπαγεωργίου, Δήμητρα	<i>Ο θεσμός των Commissioni στο βενετικό κράτος της θάλασσας</i>	<p>Στόχος της μελέτης είναι να αναδείξει τον θεσμό των Commissioni στο βενετικό Κράτος της Θάλασσας. Μέσα από την αξιοποίηση ανέκδοτων και δημοσιευμένων αρχειακών πηγών και την ειδική βιβλιογραφία επί του θέματος θα επιχειρήσουμε να εξετάσουμε τον ρόλο των Commissioni, που λειτουργούσαν: α) ως διοικητικές ατομικές πράξεις απονομής αξιώματος σε εκλεγμένο πρόσωπο, Βενετό αξιωματούχο ή Βενετό υπήκοο, με αντικείμενο την ενάσκηση της εξουσίας, και με αυτόν τον τρόπο επιτελούσαν έναν διαπλαστικό και διαμορφωτικό ρόλο στη σύνθεση του πολιτικού λόγου της διοικητικής οργάνωσης, και β) ως λεπτομερείς οδηγίες περιορισμού και ελέγχου, με άλλα λόγια οριοθέτησης του τρόπου διαχείρισης της απονεμόμενης εξουσίας και διευθέτησης τοπικών ζητημάτων των βενετοκρατούμενων περιοχών. Η επαναληψιμότητα της τακτικής χρήσης από τη Μητρόπολη των Commissioni γεννά το ερώτημα κατά πόσον αυτό το είδος πηγής δύναται να κατηγοριοποιηθεί ή να</p>

αποτελέσει ένα ιστορικό και θεωρητικό μοντέλο τυπολογίας στη συγκρότηση, διάρθρωση και εξέλιξη της «αποκεντρωμένης» βενετικής διοίκησης;

Βιβλιογραφία

Arbel Benjamin, «Una Chiave di lettura dello stato da mar Veneziano nell'età moderna: La situazione Coloniale» στο *Il commonwealth Veneziano tra 1204 e la fine della repubblica, identità e peculiarità*, επιμ. Gherardo Ortalli, Oliver Jens Schmitt, Ermanno Orlando, εκδ. Istituto Veneto di Scienze, Lettere e Arti, Venezia, 2015, σσ. 155-179

Γάσπαρης Χαράλαμπος, «Μητροπολιτική εξουσία και αξιωματούχοι των αποικιών: Ο Καπιτάνος Κρήτης (14^{ος} -15^{ος} αι.)», *Σύμμεικτα*, τ. 12 (1998)

Cozzi G., «La politica del diritto nella Repubblica di Venezia», στο *Stato, società e giustizia nella Repubblica Veneta, (sec. XV-XVIII)*, επιμ. G. Cozzi, τ. 1, 1980

Dudan Bruno, *Il diritto coloniale Veneziano e le sue basi economiche*, εκδ. Anonima Romana Editoriale, Ρώμη, 1933

Μαλτέζου Α. Χρύσα, *'ire debeas in rettorem Canepae' η εντολή του δόγη της Βενετίας προς τον Ρέκτορα Χανίων, 1589*, Βενετία 2002

Μοσχονάς Γ.Ν, «Εντολή διοίκησης προς τον Βενετό Ρέκτορα Τήνου και Μυκόνου Αντώνιο Michel», στο *Από την Τήνο του Βενετού Δόγη στην Τήνο της Υψηλής Πύλης, 300 χρόνια από την Παράδοση του Κάστρου της Τήνου*, Α΄ Ιστορικό Συνέδριο, επιμ π. Μάρκος Φώσκολος, εκδ. Τύπος Τήνος, Τήνος 2017, σσ. 105-118.

Μοσχονάς Σέργιος, «Η Εντολή διοίκησης στον Προνοητή του Άσου Nicolò Rizamano 1609», *Κεφαλληνιακά Χρονικά*, 2013, σελ. 536- 542

Μοσχόπουλος Διονύσιος, «Επτανησιακή Διοίκηση» *Διοικητική Μεταρρύθμιση*, επιμ. Μίνωας Μαθιουδάκης- Βασίλης Ανδιανόπουλος, 1993, σσ. 52-76

Παγκράτης Δ. Γεράσιμος *Οι εκθέσεις των Βενετών Βαϊλών και Προνοητών της*

			<p><i>Κέρκυρας (16^{ος} αιώνας)</i>, εκδ. Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών Ινστιτούτο Βυζαντινών Ερευνών: Αθήνα, 2008</p> <p>Παγκράτης Δ. Γεράσιμος, <i>Κοινωνία και Οικονομία στο Βενετικό «Κράτος της Θάλασσας»</i>, <i>Οι ναυτυλιακές επιχειρήσεις της Κέρκυρας(1496- 1538)</i>, εκδ. Πεδίο: Αθήνα, 2013</p> <p>Παγκράτης Δ. Γεράσιμος (εισαγωγή, επιστημονική διεύθυνση), <i>Πόλεμος, Κράτος και Κοινωνία στο Ιόνιο Πέλαγος</i>, εκδ. Ηρόδοτος: Αθήνα, 2018</p>
14	Παπαπαύλου, Παναγιώτα	<i>Dal dialetto alla lingua: Le stagioni di Giovanni Meli tradotte dal siciliano in italiano da un certo Didimo Laico</i>	<p>Giovanni Meli (Palermo 6 Marzo 1740 - 20 Dicembre 1815), “il secondo Teocrito”, fu il più famoso tra i poeti Siciliani del suo periodo. Usò la lingua siciliana con orgoglio nella deliziosa <i>Buccolica</i> – il suo capolavoro – e nello sfrenato dionisiaco <i>Ditirammu</i>. Fu imitato da altri poeti come Goethe, Leopardi, Foscolo e Calvos. Andreas Calvos scelse di tradurre la <i>Buccolica</i> apprezzandone il genuino amore per la campagna o forse attratto dall’ambientazione bucolica che riportava alla Grecia da lui tanto vagheggiata. Si limitò tuttavia a tradurre 8 dei 18 componimenti alle stagioni, seguiti da altrettanti idilli, dedicati a quattro personaggi del mondo pastorale: Dameta, Dafne, Mirtillo e Polemone. Nella relazione si farà una breve presentazione delle scelte linguistiche e metriche adottate da Calvos nella sua “traduzione” dal siciliano all’italiano, spiegando al tempo stesso i motivi per cui egli firma la traduzione del Meli con lo pseudonimo Didimo Laico.</p> <p style="text-align: center;">Bibliografia</p> <p>Δημήτρης Αρβανιτάκης, <i>Στον δρόμο για τις πατρίδες. Η arte italiana a Londra</i>, Ο Ανδρέας Κάλβος, <i>Η ιστορία</i>, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα 2010.</p> <p>Maria Caracausi, <i>Studi sulla lingua di Andreas Kalvos</i>, Palermo 1993.</p> <p>Maria Caracausi, <i>Il Meli italiano del poeta greco Andreas Kalvos</i>, Palermo 2015.</p> <p>Minniti Gonias Domenica <i>La traduzione</i>.</p>

			<p><i>Storia-Teoria-Pratica</i>, Edizioni dell'Università Nazionale e Capodistriaca di Atene, Atene, 2018. Luigi Natoli, <i>Giovanni Meli</i>, Studio critico, Palermo 1883.</p>
15	Ράπτης, Παναγιώτης	<p><i>Από τη βυζαντινή κοινωνία, στη μεταβυζαντινή συντροφία. Οι ναυτιλιακές επιχειρήσεις στα βενετοκρατούμενα νησιά του Ιονίου Πελάγους (16^{ος} – 17^{ος} αι.)</i></p>	<p>Η παρουσίαση έχει ως βασικό θέμα τη μελέτη των ναυτιλιακών επιχειρήσεων στο χώρο του Ιονίου κατά τον 16ο και 17ο αιώνα. Η μεταβατική αυτή περίοδος υπήρξε κρίσιμη για τη βενετική εμπορική ναυτιλία, καθώς σηματοδοτεί το πέρασμα από τη συμβίωση κρατικά οργανωμένου και ιδιωτικού θαλάσσιου εμπορίου, στην κυριαρχία του τελευταίου, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα σε μη προνομιούχους παραβοκύρηδες, όπως οι Έλληνες υπήκοοι της Γαληνότητας, να αναβαθμίσουν τον ρόλο τους στις εμπορικές μεταφορές. Βασική πηγή για τη μελέτη της μετάβασης αυτής αποτελούν τα δείγματα μέσα από νοταριακά έγγραφα της εποχής, κυρίως από τα νησιά της Κέρκυρας και της Κεφαλονιάς. Χάρη στα παραδείγματα αυτά, προσφέρεται στον ερευνητή η δυνατότητα να ιχνηλατήσει α) τη συνεταιριστική δομή των ναυτιλιακών επιχειρήσεων, β) τον συνδυασμό του τοπικού υπόβαθρου με τη διεθνή εμπορική και ναυτιλιακή συγκυρία και γ) τις κύριες παραγωγικές δραστηριότητές τους. Τέλος, η παρουσίαση θα επιχειρήσει να εξηγήσει τους βασικούς λόγους για τους οποίους οι ελληνικές ναυτιλιακές επιχειρήσεις δεν ξεπέρασαν το στάδιο του συνεταιρισμού προεπαναστατικά, προκειμένου να εξελιχθούν σε σταθερές εμπορικές εταιρείες, όπως συνέβη στη δυτική Ευρώπη.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Δημήτριος Γκόφας, «Θαλασσοδάνεια, Σερμαγιές, Βλησίδια: τρεις μορφές χρηματοδότησης της θαλάσσιας επιχείρησης στα μεταβυζαντινά χρόνια», <i>Μελέτες Ιστορίας του Ελληνικού Δικαίου των Συναλλαγών</i>, Η εν Αθήνας Αρχαιολογική Εταιρεία (Αθήνα, 1993). Σωτήρης Κουτμάνης, <i>Έλληνες στη Βενετία (1620-1710): κοινωνικό φύλο – οικονομία –</i></p>

			<p>νοοτροπίες, Αδημ. Διδακτορική Διατριβή. Κώστας Κατηφόρης, «Οι εμπορικές συντροφίες στη Λευκάδα σύμφωνα με το αρχείο του Γ. Ζαμπέλη (1734-1743)», <i>Μνήμων</i> τ. 10 (1985).</p> <p>Όλγα Μαριδάκη-Καρατζά, «Νομικές όψεις της χρηματοδότησης του εμπορίου», Αγγελική Λαΐου (επιμ.), <i>Οικονομική Ιστορία του Βυζαντίου</i>, Αθήνα, ΜΙΕΤ, τ. Γ' (Αθήνα 2006).</p> <p>Ν. Γ. Μοσχονάς, «Ναυτιλιακή δραστηριότητα στο Ιόνιο στα τέλη του 17ου αιώνα», <i>ΣΤ' Διεθνές Πανιώνιο Συνέδριο (Πρακτικά), Ζάκυνθος 23-27 Σεπτεμβρίου 1997</i>, Κέντρο Μελετών Ιονίου: Εταιρία Ζακυνθινών Σπουδών (Αθήνα 2001)</p> <p>Γεράσιμος Παγκράτης, «Οργάνωση και διαχείριση της ναυτιλιακής επιχείρησης στην Κέρκυρα στο α' μισό 16ου αιώνα», <i>Μνήμων</i> τ. 30 (2009).</p> <p>Γεράσιμος Παγκράτης, <i>Κοινωνία και Οικονομία στο Βενετικό «Κράτος της Θάλασσας»: οι ναυτιλιακές επιχειρήσεις της Κέρκυρας (1496-1538)</i>, εκδ. Πεδίο (Αθήνα 2013).</p> <p>Αναστασία Παπαδία-Λάλα, <i>Οι Έλληνες και η βενετική πραγματικότητα, ιδεολογική και κοινωνική συγκρότηση», Όψεις της Ιστορίας του Βενετοκρατούμενου Ελληνισμού, Αρχαιακά Τεκμήρια</i>, Ίδρυμα Ελληνικού Πολιτισμού (Αθήνα 1993).</p> <p>Gerasimo Pagratis, «Le fortune di mare. Accidenti della navigazione mercantile nei mari Ionio e Adriatico (dalle "prove di fortuna" degli Archivi di Stato di Corfù: 1611-1795)», Istituto di Storia Economica "F. Datini", <i>XXXVII Settimana di Studi, "Ricchezza del mare. Ricchezza dal mare, secc. XIII-XVIII" (Prato, 11-16 April 2005)</i>.</p> <p>Gerassimos D. Pagratis, «Commercio marittimo e metodi di documentazione nelle isole veneziane del Mare Ionio (XV-XVI sec.)», <i>Rapporti mediterranei, pratiche documentarie, presenze veneziane: le reti economiche e culturali (XIV-XVI sec.)</i>, Istituto Veneto di Scienze, Lettere ed Arti (Venice, 10-12 September 2015).</p>
--	--	--	---

			<p>Gilberto Zaché, «Prove di fortuna: Una inedita fonte per lo studio della navigazione commerciale nelle acque di Cefalonia nel XVIII secolo», <i>Πρακτικά του Ε' Διεθνούς Πανιόνιου Συνεδρίου (Αργοστόλι-Ληξούρι, 17-21 Μαΐου 1986)</i>, Εταιρεία Κεφαλληνιακών Ιστορικών Ερευνών, (Αργοστόλι 1991).</p>
16	Φαρμάκη, Στυλιανή – Χαρίκλεια	<p><i>Η Ελληνική Παλιγγενεσία και ο αντίκτυπός της σε Ιταλούς καλλιτέχνες μέσω της Ιταλικής λογοτεχνίας</i></p>	<p>Στη συγκεκριμένη διπλωματική εργασία εξετάζεται η περίοδος της Ελληνικής Επανάστασης και η στενή σχέση που εκείνη είχε με το Ιταλικό κίνημα της Παλινόρθωσης (<i>Risorgimento</i>), που αναπτύχθηκε σχεδόν παράλληλα με αυτήν.</p> <p>Στόχος της εργασίας είναι η ανάδειξη των ιταλών καλλιτεχνών (ζωγράφοι, γλύπτες) οι οποίοι, ως εκπρόσωποι του ρομαντικού κινήματος και εκφραστές του «φιλελληνισμού», αφιέρωσαν μεγάλο μέρος του καλλιτεχνικού τους έργου στην εξύψωση του ελληνικού αγώνα αντλώντας τη θεματολογία τους από τους ιταλούς λογοτέχνες της ίδιας περιόδου, οι οποίοι μέσω της λογοτεχνικής παραγωγής τους ωθούσαν τον ιταλικό λαό να ακολουθήσει το παράδειγμα των Ελλήνων.</p> <p>Μέσα από τη φιλελληνική λογοτεχνική και καλλιτεχνική παραγωγή του 19^{ου} αιώνα, εκφράζεται η πραγματική φιλία των δύο λαών καθώς και η ειλικρινής στήριξη και η στάση αλληλεγγύης της Ιταλίας προς την ξεσηκωμένη Ελλάδα.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Λιάκος Α., <i>Η Ιταλική ενοποίηση και η Μεγάλη Ιδέα</i>, Ιστορική Βιβλιοθήκη Θεμέλιο, Αθήνα 1985.</p> <p>Τσόλκας Ι., <i>Ιστορία της Ιταλικής Λογοτεχνίας. Φιλολογική, Ιστορική και Κοινωνικοπολιτική προσέγγιση</i>, Πεδίο, Αθήνα 2015.</p> <p>Τσόλκας Ι., <i>Η Ελληνική Παλιγγενεσία και ο αντίκτυπός της στη λογοτεχνία της Ιταλίας κατά το 19^ο αιώνα</i> (Διδακτορική Διατριβή), Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 2004.</p> <p>ΑΑ.VV. <i>Indipendenza e Unità Nazionale in</i></p>

			<p><i>Italia ed in Grecia</i>, Convegno di studio, Atene, 2-7 Ottobre 1985, Leo S. Olschki editore, Firenze 1987.</p> <p>AA.VV. <i>Italia e Grecia. Saggi sulle due civiltà e i loro rapporti attraverso i secoli</i>, Felice Le Monnier, Firenze 1939.</p> <p>AA.VV. <i>1861 I Pittori del Risorgimento</i>, Skira editore, Milano 2010.</p> <p>AA.VV. <i>Risorgimento Greco e filellenismo italiano</i>, edizioni del Sole, Roma 1986.</p> <p>Tsolkas I., <i>La palingenesi greca e il Risorgimento italiano</i>, Edizioni di storia e letteratura, Roma 2013.</p>
17	Χατζηκυριακίδου, Μαρία	<p><i>Ερμητισμός-υπερρεαλισμός: ελληνοϊταλικές επιδράσεις. Η περίπτωση του Νίκου Εγγονόπουλου</i></p>	<p>Σκοπός της εισήγησής μας είναι να εξετάσει το ερευνητικό ενδιαφέρον που γεννά η αποτύπωση του ιταλικού γίνεσθαι στην ποιητική παραγωγή του Νίκου Εγγονόπουλου. Ο πολυσχιδής εκπρόσωπος του υπερρεαλισμού στην Ελλάδα εκφράζει τον θαυμασμό του για τα μνημεία και την τέχνη της Ιταλίας που «ξεκουράζουν την ψυχή» και ορίζει τον εαυτό του ως «φραγκομαθημένο» αναφέροντας ότι οι μεν «Γάλλοι τροφοδότησαν τα όνειρά του με Ιταλίες και Ισπανίες» ο ίδιος δε αγάπησε «μόνο την Ιταλία». Η εν λόγω έρευνα επιχειρεί ως εκ τούτου να αναδείξει τις αναφορές που γίνονται στο έργο του και αφορούν το ιταλικό τοπίο, την λογοτεχνική πραγματικότητα της Ιταλίας και φυσικά τις εικαστικές τέχνες μια και ο ίδιος δηλώνει ξεκάθαρα την επιρροή του στην ζωγραφική από «τον μεγάλο Βολιώτη Γεώργιο ντε Κήρυκο». Ιδιαίτερου ενδιαφέροντος χρήζει και η επιλογή ως ποιητικού υποκειμένου του ιταλού Γουλιέλμου Τσίτζη, ο οποίος εμφανίζεται ως φίλος αλλά λειτουργεί και ως alter ego του ποιητή. Τέλος, ξεχωριστή αναφορά αποτελεί η εσωτερική σύγκρουση που δημιουργείται στον ποιητή κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, στον οποίο συμμετείχε από την πρώτη γραμμή, καθώς αναγκάζεται να πολεμήσει μία χώρα η οποία του ασκεί «βαθιά και ακατανίκητη» γοητεία και τον έχει επηρεάσει και ορίσει σε έναν βαθμό ως ποιητή και, σίγουρα, πολύ περισσότερο ως</p>

ζωγράφο.

Βιβλιογραφία

N. Εγγονόπουλος (1907-1985). Εκατό Χρόνια από τη γέννησή του. "Η αγάπη είναι ο μόνος τρόπος....". Αθήνα: Εθνικό Κέντρο Βιβλίου, 2007.

Νίκος Εγγονόπουλος. Ο ζωγράφος κι ο ποιητής, Πρακτικά Συνεδρίου. Εθνικό Κέντρο Βιβλίου- Μουσείο Μπενάκη. 2007. Βιβλιοθήκη του Μουσείου Μπενάκη.

Lombardi, P.D. La donna, la libertà, l'amore. Un'antologia del surrealismo. Milano: Oscar Mondadori, 2008.

Αθανασόπουλος, Β. "Η ποίηση σε καιρό πολέμου." Το ποιητικό τοπίο του ελληνικού 19ου και 20ού αιώνα. Αθήνα: Καστανιώτης, 2007, 475-500.

Αμπατζοπούλου, Φ., επιμ. Εισαγωγή στην ποίηση του Νίκου Εγγονόπουλου. Επιλογές κριτικών κειμένων. Ηράκλειο: Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης, 2008

Βάσσης, Θ. Περί ποιήσεως ποίηση. Μ. Πολυδούρη, Ν. Εγγονόπουλος, Γ. Παυλόπουλος. Αθήνα: Εκδόσεις Κουκκίδα, 2015.

Γυπαράκη, Μ., επιμ. Νίκος Εγγονόπουλος. Το σχέδιον ή το χρώμα. Σκηνικά και κουστούμια για το θέατρο (1937-1965). Αθήνα: Ίκαρος, 2007.

Δασκαλόπουλος, Δ., επιμ. Εγγονόπουλος, Ν...και σ' αγαπώ παράφορα. Αθήνα: Ίκαρος, 1994.

Εγγονόπουλος, Ν. Ποιήματα. τ. Α. Αθήνα: Ίκαρος, 19--.

Εγγονόπουλος, Ν. Ποιήματα. τ. Β'. Αθήνα: Ίκαρος, 19--.

Εγγονόπουλος, Ν. "Διάλεξις - Στα εγκαίνια της ατομικής του εκθέσεως ζωγραφικής στις Φεβρουαρίου 1963, στην αίθουσα του Α.Τ.Ι." Πεζά Κείμενα. Αθήνα: Ύψιλον/βιβλία, 1963, 37-43

Εγγονόπουλος, Ν. Στην κοιλάδα με τους ροδώνες. Αθήνα: Ίκαρος, 1978

Εγγονόπουλος, Ν. Πεζά Κείμενα. Αθήνα: Ύψιλον/βιβλία, 1987

Ιακώβ, Δ.Ι. "Μικρά σχόλια για την παρουσία

			<p>του Καβάφη στο έργο του Ν. Εγγονόπουλου." <i>Εντευκτήριο</i>.5 (Δεκέμβριος 1988): 37-43.</p> <p>Κόνολι, Ντ. <i>Ο μεταφραστής και ο ποιητής. Μια εκλεκτική συγγένεια</i>. Αθήνα: Ύψιλον/βιβλία, 2012</p> <p>Χρυσανθόπουλος, Μ., "Ο Νίκος Εγγονόπουλος και ο υποκειμενισμός της ελληνικότητας.", <i>Νίκος Εγγονόπουλος: Ωραίος σαν Έλληνας [εννέα μελέτες]</i>. Αθήνα: Ίδρυμα Γουλανδρή-Χόρν, 1996 25-41.</p>
18	Ψαρρά, Ειρήνη	<p><i>Η μεταφορά του μυθιστορήματος 'Τα καθ' Ηρώ και Λέανδρον' στα ιταλικά και ισπανικά: Μία συγκριτική προσέγγιση.</i></p>	<p>Έχοντας ως σημείο αναφοράς το επύλλιο του Μουσαίου <i>Τα καθ' Ηρώ και Λέανδρον</i> θα επιχειρηθεί η παρουσίαση και ο συγκριτικός σχολιασμός των μεταφράσεων του έργου από τον Ιταλό ποιητή Bernardo Tasso και τον επίσης λόγιο και ποιητή Ισπανό Juan Boscán. Θα γίνει μια ιστορική και κοινωνική προσέγγιση, μια γνωριμία με το ύφος και τις επιρροές που δέχθηκαν από τα αντίστοιχα μεταφραστικά ρεύματα της περιόδου περί σωστής μετάφρασης του Leonardo Bruni και του Juan Luis Vives.</p> <p>Θα ακολουθήσει τέλος μια αντιπαραβολή αποσπασμάτων των σχετικών μεταφράσεων <i>La favola di Leandro e d'Ero</i> του Bernardo Tasso και <i>Leandro</i> του Juan Boscán καθώς και μια ανάλυση γραμματικών, υφολογικών και πραγματολογικών στοιχείων.</p> <p style="text-align: center;">Βιβλιογραφία</p> <p>Tasso Bernardo, <i>Rime</i>, curatore D. Chiodo, V. Martignone, Res, Torino, 1995</p> <p>Boscán Juan, <i>Obra completa</i>, Carlos Clavería, Cátedra, Madrid, 1999</p> <p>Minniti Gonias Domenica, <i>La traduzione-Storia-Teoria-Pratica</i>, Εκδόσεις Ε.Κ.Π.Α, Αθήνα, 2018</p>

ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ

Αλεξοπούλου, Νάνσυ (Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια)
Αλεβίζος, Διονύσιος (Υποψήφιος Διδάκτωρ)
Αυγέρου, Μυρτώ (Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια)
Θεοχάρη, Νατάσα (Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια)
Καπετανόπουλος, Περικλής (Μεταπτυχιακός Φοιτητής)
Καραγιάννη, Λαμπρινή (Υποψήφια Διδάκτωρ)
Καρβούνη, Θηρεσία-Χαρούλα (Υποψήφια Διδάκτωρ)
Κουντουρά, Καλλιόπη (Υποψήφια Διδάκτωρ)
Μέξης, Δημήτρης (Υποψήφιος Διδάκτωρ)
Μπιλιάνος, Δημήτρης (Υποψήφιος Διδάκτωρ)
Ντίκος, Ευθύμης (Μεταπτυχιακός Φοιτητής)
Παλαιολόγος, Δημήτριος (Μεταπτυχιακός Φοιτητής)
Παπαγεωργίου, Δήμητρα (Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια)
Παπαπαύλου, Παναγιώτα (Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια)
Ράπτης, Παναγιώτης (Υποψήφιος Διδάκτωρ)
Φαρμάκη, Στυλιανή – Χαρίκλεια (Υποψήφια Διδάκτωρ)
Χατζηκυριακίδου, Μαρία (Υποψήφια Διδάκτωρ)
Ψαρρά, Ειρήνη (Υποψήφια Διδάκτωρ)

ΠΡΟΕΔΡΙΕΣ

Βάιος Βαϊόπουλος, Καθηγητής στο Τμήμα Ιστορίας του Ιονίου Πανεπιστημίου, Κοσμητορας της Σχολής Οικονομικών Επιστημών ΙΠ
Γιαννουλοπούλου Γιαννούλα, Καθηγήτρια ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)
Δημοπούλου Ρουμπίνη, Μόνιμη Επίκουρη Καθηγήτρια ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)
Ζώρας Γεράσιμος, Καθηγητής, Πρόεδρος ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)
Λουγγής Τηλέμαχος, Ομότιμος Διευθυντής Ερευνών Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών
Μικρός Γεώργιος, Καθηγητής ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)
Μπλέσιος Αθανάσιος, Αναπληρωτής Καθηγητής στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου
Παγκράτης Γεράσιμος, Καθηγητής ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)
Παναγιωτόπουλος Ιωάννης, Επίκουρος Καθηγητής στο Τμήμα Θεολογίας του ΕΚΠΑ
Σγουρίδου Μαρία, Καθηγήτρια ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)
Τσόλκας Ιωάννης, Καθηγητής ΤΙΓΦ (ΕΚΠΑ)